

Het is 13 juni.

Dit is vandaag de dagelijkse podcast van De Standaard.

Ik ben Alexander Lippenveld.

Silvio Berlusconi is dood.

Hij gaat de collectieve herinnering misschien wel in als de man van de Bunga Bunga feestjes, maar hij is veel meer dan dat.

Berlusconi heeft drie decennia lang zijn stempel gedrukt op de politiek in Italië en verder buiten, want zonder Berlusconi geen radicaal rechts aan de knoppen, geen Georgia Miloni en misschien zelfs geen Donald Trump.

Wat onthouden we van Silvio Berlusconi?

Silvio Berlusconi

Iene Rox, onze correspondent in Italië.

Silvio Berlusconi is gestorven.

Ik kan me inbeelden dat zijn memoriaan bij de Italiaanse kranten al een tijdje klaar lag.

Ja, niet alleen bij de Italiaanse kranten.

Wij waren ook zelf al flink goed voorbereid en het is er al menig keer over gegaan van Silvio Berlusconi

dat dat natuurlijk veel te maken met zijn vele gezondheidsproblemen de laatste jaren.

Alexander, dus het was, het leek heel vaak, alweer als vijf voor twaalf en dan moet je als krant.

En als Nieuwsmedium klaar zit ervoor toch wel een zeer invloedrijk persoon toevoer.

Wat je ook van hem vond, hij was uiteraard heel controversieel.

Hij riep heel negatieve en ook heel positieve gevoelens op bij veel Italianen, veel Europeanen.

Hadden ook een mening over hem, dus dan moet je voorbereid zijn.

Want het is zeker wel een politicus van formaat die is overleden.

Heb je hem ooit ontmoet eigenlijk?

Ik heb hem nooit ontmoet, ik heb nooit het genoeg gehad.

Ik had dat wel graag gedaan en ook zou graag zijn aangeschoven voor een interview.

Wel, de man zich niet makkelijk liet interviewen, maar ik herinner me wel

dat ik hem eigenlijk al volgens zo lang hij in de politiek zat.

Ik herinner me dat ik nog een student Italiaans was in Antwerpen toen zijn eerste regering viel

en dat we een docent Italiaans hadden die daarvoor een speciale cursus,

een speciaal college bij je in Riep, onhalve achtavonds.

En ik vond dat geweldig.

Heel veel van mijn medestudenten niet, maar ik denk wel dat ik toen daar een beetje journalist ben geworden.

Hoe wordt er op zijn overleiding gereageerd in Italië?

Wellesio Bellosconi was, daar vertel ik niks nieuws mee, een zeer controversieel figuur.

Dus mensen reageren uit één looppunt.

Bijvoorbeeld als je gaat naar zijn absolute meende standaards, dan kan je bijvoorbeeld gaan naar een website

als Il Giordnale, de rechtse krant die heel lang in de springbus is geweest

van de familie Bellosconi en heel lang in handen is geweest en geleid

door Paolo Bellosconi, broer van de Pas, overleden uit Rumië.

Daarop wordt hij begraven als een staatsman,

een man die de geschiedenis van na oorlogs Italië mee vorm heeft gegeven,
de hedendaagse moderne politiek op de kaart heeft gezet.
Dat is wat je zou verwachten.
Maar het valt me toch ook wel op dat als je kijkt naar politieke reacties van zijn absolute
tegenstanders
en ik denk dan aan de centrum-linksse partietel Democratico, de oppositiepartij
die altijd een luizende belz is geweest.
Er zijn altijd heel negatieve gevoelens in beide richtingen geweest.
Daar zie je nu wel, in eerste instantie,
een herkenning van het feit dat hij een belangrijk politieke is geweest
in de hedendaagse Italiaanse politiek.
En daar wordt nu niet met modder gegooid.
Dat is volgens veel Italianen die officiële rollen bekleden dan, niet het moment.
Dus dat zie ik hier overheerst toch enigszins enige ingetogenheid
ook bij zijn absolute politieke vijanden.
Laten we eens kijken naar het leven van de man.
Hoe heeft Italië bij Lusconi leren kennen?
Ah, via de televisie.
Italië was een ongelooflijk televisie minnend land met urenlange kijkcijfers per dag.
En bij Lusconi heeft dat heel vroeg ontdekt al in de jaren tachtig.
Begreep hij dat televisie ook een machtig instrument kan zijn.
En dat wie de televisie controleert
en op die manier letterlijk bij de mensen thuisgehaakt
een ongelooflijke macht kan hebben, ook een politiek vlak.
En dat heeft hij als eerst absoluut gebruikt.
Als je even terug spoelt, dan is de man 86 geworden.
Maar in de jaren 70, 80, wat had je?
Een openbare staatsomroep, de RAI, die er nu nog altijd is.
En die heel oude bollijg uitzag voor heel veel Italianen.
Bij Lusconi heeft de stap gezet naar commerciële televisie.
Hij heeft dat geïntroduceerd op een ingenieuze manier,
want de RAI had een monopoly.
En hij is dan heel veel lokale televisie-centers begonnen opkopen in Italië.
En dan is hij daar, want het bestond nog niet,
er was geen commerciële televisie,
vooraf opgenomen programma's gelijk tijdig beginnen uit te zijn.
Daardoor het leek, je kreeg het gevoel
tot je overal eigenlijk naar commerciële televisie keek.
We weten wat voor soort, of ja, voor de jongere luisteraars
die dat niet meer zo goed weten.
Er was een tijd dat in Italië geen meisjes in glitter bikini
op het scherm huppelde en blondines met lip- en porstvergrotingen
het scherm sierde.
Die tijd was de tijd van de RAI voor Silvio Berlusconi.

Silviobet Lusconi bracht seks op televisie.
Jongen, vrouwen, aantrekkelijke vrouwen,
die nog steeds, als je vandaag kijkt naar de RAI,
het is een beetje veranderd,
maar je ziet nog altijd mannen van middelbare leeftijd
geflankeerd door zeer jonge, heel aantrekkelijke,
voormalige misitalias.
Dus dat heeft hij ook bij de openbare omroep daarna binnen gelootst
en hij werd dan de grote mannen uit de raam van mediaset
de commerciële sender.
Op die manier heeft hij zichzelf een naam verschaft
en zeker bovenal als voorzitter van AC Milan.
Dit is een land dat voetbal als een staatsreligie beschouwt.
Hij was gewoon een heel bekende voetbalvoorzitter.
Hij heeft het Milan van Gullet, van Basten, Rijkaard,
dat zijn die jaren, als dat nog wat zegt,
opnieuw aan de jongen geluisterhuis.
Maar hij was gewoon een heel bekende voetbalvoorzitter
van een heel populaire voetbalclub.
Hij werd dan een mediamagnaat
en op die manier leerden de Italië aan hem kennen.
En dan is hij begin jaren 90 in de politiek gestapt.
Hoe ging dat zijn eerste stappen in de politiek?
Hij heeft dat via de televisie gedaan.
Dat hoeft niet te verbazen.
En ik herinner mij dat filmpje nog,
want dat was gewoon zeer vernieuwen.
Hij nam een videoboodschap op
en hij stuurde dat, ja, naar de televisiesenders,
dat wordt uitgezonden.
Dan kan dat nog terug bekijken.
De Colgate, gebleekte glimlach,
straalende bilanese, rijke, succesvolle man,
altijd getaakt, altijd zongebruimd.
En hij zei, lieve vrienden,
voor het geld hoef ik het niet te doen.
Daar kwam het, ik zeg het niet letterlijk,
maar het kwam het ongeveer ook neer.
Want ik ben al rijk,
maar het vaderland heeft mij nodig.
La Patria, abizonyo, die mij gender in campo.
Die zin gender in campo,
ik daal af op het veld,
was een rechtstreeksverwijzing naar

het voetbalveld.
En die metafoor sprak heel veel Italië aan.
En de partij die hij dan pas had opgericht,
samen met goede vriend Marcello de Loutri,
een Siciliaan die later veroordeeld werd
voor zijn banden met De Cosa Nostra,
met de Siciliaanse mafia.
Die partij heette Forza Italia.
En dat zou je kunnen vertalen
als, stel dat dat een België-partij was,
a go devils go,
hup rode duifels.
Dus het was Forza Italia,
een vaderlands lievende sloog aan,
waar nu ook eigenlijk George Meloni,
de huidige premier, veel van heeft afgekeken.
Dus Fratelli in Italië,
broeders van Italië,
is de eerste zin van het Italianse volkslied.
Dus heel nationalistische uitstraak,
maar, want Berluscoli deed,
was naar voetbal verwijzen.
Dat was belangrijk,
omdat het 1992, 1993
was een ongelooflijk belangrijk tijdwerk voor Italië.
Operatie schone handen, manipulite,
net het was een groot onderzoek geweest
van de rechtbank in Milaan met versrekkende gevolgen,
dat heel veel politieke corruptie hadden blootgelegd.
Politici, zakelui, hadden heel veel smeergeld aangenomen.
En dus Koni kwam vlak daarna,
op een heel belangrijk moment,
dat de Italië, de traditionele partijpolitiek, hadden uitgekocht.
Dus de traditionele partijen waren ineen gestuikt.
En dan komt Berluscoli die zegt, ik ga iets helemaal anders doen.
Ik sta niet dichtbij die typische partijpolitiek,
wat wel in feite zo was,
maar goed, een leugend John Bestel.
En daarmee won hij, zonder veel puha,
enkele maanden later gewoon de verkiezingen.
En hij werd premier uit niets.
Dankzij, geld,
televisie
en nationale bekendheid.

En daarover zegt,
dat vind ik wel een heel mooie quote
om dat enigszins te begrijpen,
want we hebben het toch ja, over het recent verleden, maar toch.
Alexander Stiller is een Amerikaanse journalist
die een zeer mooie en sterke biografie van Sybil Berlusconi heeft geschreven.
Met ook die Amerikaanse blik, die wel niet onbelangrijk is in deze,
want ik vind Sybil Berlusconi
voor een stuk echt een Amerikaans politicus
en een Trump-Avallalettra.
En Alexander Stiller zegt het verhaal van Berlusconi
wat je eigenlijk samen,
door te kijken naar wat er gebeurt,
als media geldt in politiek,
hun krachten, pundelen in een samenleving
met na genoeg geen regels.
En dat zegt wel heel veel eigenlijk.
Zo is Berlusconi,
Berlusconi geworden en viermaal premier van Italië.
Ja, viermaal, inderdaad.
Acht jaar lang heeft zijn stempel wel echt stevig,
kunnen drukken op het land.
Precies, ja.
En niet alleen die regeerperiode zijn belangrijk,
ook die continuïteit.
En dus de eerste keer was 1994.
De laatste keer in de schulden crisis
is hem die te veel geworden in 2011.
Dus daar gaat inderdaad daar gaan decennia over,
maar ook voor en na,
we moeten niet alleen hebben over die tijd als regeringsleider,
ook als oppositieleider,
speelde hij uiteraard een heel belangrijke rol,
als media magnaat,
als ook iemand die toen hij geen premier meer was,
ook die commerciële televisie bleef domineren.
Dus ook toen hij geen premier was,
was hij altijd wel ergens.
Paar jaar geleden vond ik dat gewoon nog verbazingwekkend
en ferrende tag tegen.
Je hoorde hem gewoon nog eigenlijk fortuneerd,
ook als analist op de radio in Italië.
Dus hij was niet weg tot gisteren.
Als we aan Berlusconi denken,

dan denken we aan die bunga bunga feestjes,
aan voetbal, aan tv,
de dingen die hij al zei.
Maar wat heeft hij nu, ja, politiek,
wat heeft hij beleidsmatig eigenlijk betekend?
Hij voerde en rechtsliberaal beleid zij daar zelf over.
Het is iemand die natuurlijk vanuit de zakenwereld
in de politiek is gestapt,
dus zaken voeren was heel belangrijk voor hem
en ondernemers klimaat creëren dat gunstig was.
Dat is altijd een beetje waarvoor Saitalië voor heeft gestaan.
Je hoort me al komen,
wat het heel vaak is geworden, of zeg maar,
altijd in die vier regeerperiode van Berlusconi,
is dat hij zijn eigen belang en dat van zijn bedrijven
vooropstelde op het algemene belang,
wat normaal gezien een verkozen regeringsleider behoort te doen.
Hij is berucht geworden voor zijn ad personamwette,
dus wetten die op zijn maat en op de maat van zijn bedrijven
werden geschreven.
Dat was iets wat typisch was in de Berlusconi-jaren.
Op binnenlandsvlak het ondernemers klimaat
laten profiteren, maar eigenlijk in eerste instantie zijn eigen bedrijven
en zichzelf, op buitenslandsvlak, denk ik,
heel sterk aan migratie.
En dus ook wat we nu zien,
we hebben pas een forse aanzet naar een nieuwe deal
met een derde land,
een niet-Europeus land met Tunisie uiteraard, bedoel ik dan.
Er was een tijd dat dat allemaal controversieel was.
Er was een tijd dat Europa
nog geen afspraken maakte met mensen als Erdogan,
Zajid in Tunisie, of met Gaddafi, zoals Berlusconi-Bellusconi heeft gedaan.
Berlusconi-Bellusconi maakte onderdruk van de toenmalige Lega noord,
xenofobe separatistische partij toen,
en de voorloper van de huidige Lega van de radicaal-rechtse Matteo Salvini,
toen in die jaren 2008 maakte bij Berlusconi al een akkoord.
Hij sloot dat met Wanmar Gaddafi
om bootvluchtelingen te kunnen onderscheppen,
een volle zee,
en terug te sturen naar Libia,
een land dat toen ook al een beruchte reputatie had in zaken mensenrechten
en geen enkele vorm van een asielbeleid of asielwet te kenden.
Dat was bij de Berlusconi.

Hij nam de lega aan boord,
hij nam de voorlopers van Giorgio Meloni's
Broeders van Italië Partij aan boord,
en hij maakte radicaal-reis mainstream en aanvaardbaar.
Dat is een beetje wat hij op politiek vlak deed.
Dus ja, beleidspunten kunnen daar aan worden afgeleid.
Maar dus migratie is iets wat ik heel sterk met hem zou associëren ja.
En hij vond het dus al lang voordat de rest van Europa
dat eigenlijk ook alvaardbaar begon te vinden,
toch de Europese leiders lijkt het zo.
Zodat hij al erg controversiële migratieakkoorden met landen buiten Europa ja.
Ja, zijn laatste wapenfeit was eigenlijk het installeren
van de regering van Giorgio Meloni.
Hij is daar de kleinste partij, maar zonder hem hadden ze het niet kunnen doen.
Is het door hem dat Italië nu een uiterst rechtse regering heeft?
Het is een complexe vraag.
Hou ik wel van.
Het is niet één factor alleen.
Het is een beetje van alles.
Het is een heel duaal land.
Italië is niet alleen maar zeer rechts.
Hij heeft ook een heel linkse onderbuik.
Het is een beetje van alles.
Zit Meloni daar dankzij Berlusconi wel,
het is Giorgio Meloni die een sterke oppositie heeft gevoerd
tijdens de regeerperiode van Mario Andraghi.
En Giorgio Meloni, die de verkiezingen won.
Dus zij won en daarom is zij premier geworden in dat centrum-rechtse blok.
Absoluut, die coalitie.
Die voor de verkiezingen werd gevormd en die eigenlijk al deze zijn.
Ja, auto's en waarvan ze wil Berlusconi de architect is.
Dat is zeker waar.
Dus er is een politieke evolutie geweest waarbij Berlusconi
een nieuwe partij die uit het niet schijnbaar ontstaat
begin jaren 90 opricht.
En een allianciesluid met de Leganoord des tijds.
En met Alliansie Nationale Alliansie
de voorloper van Tj van Giorgio Meloni vandaag.
Wat ik bedoel is, hij maakte
de Xenophobepartij Leganoord Salon V.
Hij bracht ze in de regering in 1994 al
en het zeil de gold voor de postfascisten.
Dus daarvan is hij de architect geweest.
En dan heb je, ja, dan heb je gewoon decennia

politieke evolutie gehad waarbij hij ook altijd wel een vinger in de pap bleef hebben met Berlusconi. Meloni is daar ook mede. Een gevolg van Meloni heeft ook zelf de verkiezingen gewonnen. Dus hij speelde zeker een belangrijke rol. Maar vooral ook omdat hij tijdens die regeringsvorming ook nog heeft le gepoken in plaats van het allemaal voor Meloni van een leië dakje te laten lopen heeft en nog lege flink stok in de wielen proberen te steken tijdens de regeringsvorming. Dus hij zomaar kwam de regering er niet door hem. Ja. Door geën of door geplaag of om sterke reposities voor Fort Sidalia te eisen. Fort Sidalia zijn partij heeft de vice-premier met Antonio Taiani en de minister van Buitenlandse Zaken. Dus dat was een geonderhandel. Dus in die zin is hij een soort kingmaker geweest en klopt het dat zijn deelname dan wel doorslaggevend was, maar het toont ook aan hoe groot zijn invloed bleef. Ook al vertaalde zich dat de laatste jaren elektraal niet meer zo sterk, niet meer in de cijfers die Fort Sidalia vroeger haalde. Maar de politiek vandaag is daar de grondvesten daarvan zijn wel gezet door Berlusconi. Kunnen we dat zeggen? Hebben de Salvini's en de Meloni's hun carrière aan hem te danken? De manier van communiceren, een populistische manier van communiceren, populistisch dan zonder daar een waarde oordeel aan te hechten maar de taal van het volk, van Ille Popolo te spreken. Dat is zeker iets dat Berlusconi is beginnen doen. Dus weer via die televisie, via de taal van het voetbal, een ongelooflijk goed gevonden campagne Said, natuurlijk. Straks kijken we verder naar het leven van Berlusconi, maar eerst gaan we er even uit voor reclame. Ate raskens weer, dat is een podcast in mijn oren, een superachtroeg in mijn hand. Ja, waarschijnlijk met een dikotier weer goed verbrand. Superacht, lekker onverwacht. In het terug naar jou dan, er is iemand aan de overkant van de Oceaan die wel heel goed gekeken heeft naar Berlusconi, hè? Ja, dat vind ik wel, ja.

En ik herinner me dat ik in 2016
naar de Republikeinse Conventie ging,
in Cleveland, Ohio, namens de krant.
Hartje zomer en Donald Trump zou daar genomineerd worden
als presidentskandidaat van de Republikeinen.
En inmiddels maken veel mensen
uiteraard de vergelijking Trump Berlusconi.
Ik zeg ook niet dat ik die uitgevonden of bedacht heb,
maar de vergelijking wordt vaak gemaakt
in volgens mij oogenschijnlijke oppervlakkige termen
in de zin van de dingen die voor de hand spreken
meerdere huwelijke, veel vrouwenproblemen,
veel minna-hessen, televisie.
Heel goed te tam, oké, anders kapsel.
Immobilie, imperium,
de macht en de kracht van televisie kennen
en van reality-television,
dat soort figuren, hè?
Dat zijn ze allebei.
Het is hetzelfde soort op dat vlak persoonlijkheid.
Maar het was echt in Cleveland, in Amerika,
dat door met Trump aanhangers te praten
en hen te vragen naar hun argumenten waarom Trump,
dat ik ineens een déjà vu, of een déjà lu, kreeg.
Waar heb ik dit allemaal eens eerder gehoord of gelezen?
En dat was in Italië.
Ik beseefde toen de redenering van de fans is dezelfde.
Ik hoorde bijvoorbeeld in Amerika,
hij moet niet in de politiek stappen
because he is already raged.
Dus hij is al niet van ons stelen.
Daar zullen ze misschien ondertussen
na iets hebben gelezen over over Trump en Deutsche Bank
en hoe het allemaal liep, iets anders over zeggen.
Maar dat werd ook wel voor Dennis Coni gezegd.
Hij gaat zich niet verrijken, want hij is al rijk.
En dus toen dacht ik, ja, wacht,
er zijn toch wel vergelijkingen te trekken.
En als we kijken naar hoe Dennis Coni hier in Italië
dan radicalerijds, of uiterstrijs, of extremerijds,
daar zijn allemaal soms vloeile lijnen.
Maar hoe hij hen mee in het politieke bad trok en in de regering,
ja, je kan ook over hoe Trump heeft ook om tegesprekelijk
welke label we dan op die Amerikaanse trekkingen willen plaatsen.

Maar hij heeft ook absoluut de Republikeinse partij naar rechts tot uiterst rechts geduurd.

Dus er zijn vergelijkingen te maken

ook aan de manieren waarop ze de democratie proberen te onderwijnen.

En Trump beschouwde het witte huis eigenlijk als zijn persoonlijke speeltuin om te doen wat hij beslistte voor zichzelf.

Ja, dat is iets wat met Berlusconi in Palazzo Chigi hier in Rome ook deed.

Zijn wel groot verschillen, wat Berlusconi heeft, nooit zijn aanhangers tenminste opgeroepen om het parlement hier in Rome te bestormen.

Ja, inderdaad.

Nog een vergelijking, is dat ze wel bij wel een hele batterij advocaten nodig hebben of gehad hebben.

Absoluut, in het geval van Berlusconi was dat een voetbaltroep.

Hij noemde zichzelf ooit de meest vervolgd politicus.

Ik weet niet wat het dan was van West-Europa of zo.

Hij deed dat af als een grote samenswering tegen hem.

Politieke inmenging, rode toegas.

Dat doen politici soms als ze zich in het nauw gedreven voelen.

Niet alleen in Italië.

Dus ja, de man werd achtervolgd door schandalen.

Hij had dan ook steengoede advocaten,

had zelfrechte gestudeerd,

die heel wat zaken zo lang wisten te trekken

dat ze in hoger beroep verjaarden.

Hij heeft ook wel heel wat vrijspraken gekregen.

Als je dan denkt aan het grootste schandaal,

we weten natuurlijk nog heel goed van die zogenaamde

tussen grote aandachtstekens,

elegante dinetjes met een streepje muziek

en lekker eten en wijn.

Boonga boonga feestjes,

door de mensen die er wel en bedelen genomen,

toch wel werden omschreven voor wat ze echt waren.

Orgieën, seksfeestjes.

Daarmee wordt hij natuurlijk ook flink geassocieerd.

Ja, wat daar meeste aan leef,

kleven van al die schandalen was toch wel Ruby.

Kadima Elmarouk,

magokaanse showgirl slash prostitué

die minderjarig was toen ze daar aan deelnam.

Het is nooit bewezen dat Silvio Berlusconi

wist dat Ruby minderjarig was op dat moment van de feiten.

Mogelijk heeft hij ook niet haar identiteitskaart gevraagd,

Alexander,
maar wat in die zaak nog zwaarder woog bij Ruby,
was dat Ruby op een bepaald moment
de voortiefstal is opgepakt
en dat bij Elusconi toen zijn macht heeft gebruikt
om de politie onder heel zware druk te zetten
om haar vrij te laten.
Zegende dat Ruby het nichtje was van
Hosni Mubarak toen nog de president van Egypte
en dat Ruby, de magokaanse shoplifter,
de magokaanse winkel die vege slash showgirl
een diplomatiek incident met Egypte zou kunnen veroorzaken.
Dat was buitensporig
en daar heeft het gerecht toen nog zwaarder aan getuild
aan die vorm van machtsmisbruik.
Toen heeft Berlusconi,
want het schandaal ligt van dat verhaal ook niet op,
toen heeft Berlusconi ook nog zijn macht in het parlement
gebruikt om de parlementsleden
een motie te laten stemmen
en goedkeuren
dat Berlusconi echt dacht
dat Ruby het nichtje van Hosni Mubarak was.
Ik herinner me ook nog dat de oppositie toen
ja, de oppositie stond daar gewoon
te roepen en te schrijven
en op dat moment leedte de democratie
absoluut een zware nederlaag in Italië.
Tot slot Inne, wat betekent het nu
voor de regering van Meloni zelf?
Is er nu haar politieke schoonvader, zeg maar?
Is ze die nu kwijt?
Ja, Berlusconi heeft heel lang
vele hebben proberen te dingen
naar zijn hand om kroonprins te worden van rechts
in Italië, verschillende mannen
gaan ze niet allemaal opnoemen,
hebben hun tanden daar stuk op gebeten
maar uiteindelijk, wie is erf genaam
op rechts in Italië?
Dat is geen partijgenoot van Berlusconi,
maar dat is wel eigenlijk de factor
Giorgio Meloni, want zij is de nieuwe
rechtse, zeerechtse premier van Italië.

Die coalitie houdt stand,
dus voor Italië kan je niet voorstellen
dat zij nu, hoewel ze hun historische
leiderfiguur verliezen,
dat zij het regering stappen.
De regering hangt vooralsnog solide
aan elkaar vast, maar het klopt wel,
dat de man die altijd meegeek
ten goede entenquade
over de schouders van Giorgio Meloni
nu wegvalt.
Dus uiteindelijk, ze is in dieperau
zegt ze wel, maar politiek gezien
was hij toch ook wel met momenten
een blok aan haar been, zeker
in zaken, de oorlog Rusland,
Ukraine, Alexander, want daar heeft
Berlusconi als de oude
politieke en persoonlijke vriend
van Vladimir Putin toch ook wel
een zelfs tot ver in deze oorlog
een vuile rol in gespeeld door
de Italiaanse regering die zeer sterk
op die pro-europees en pro-wester
Céline wil staan, door die
regering te ondermijnen door dingen
te zeggen als, ik vind Céline
toch een twijfelachtig figuur, ik zou
als ik nog premier was geweest van Italië
nooit met hem zijn gaan praten
Vladimir Putin wilde eigenlijk
een kleine interventie doen in Kiev
en daar persoonlijke
mensen installeren
tot nog zeer recent
eigenlijk een uitwisseling
van cadeautjes, hij zou
dan een verjaardagsgeschenk hebben gekregen
en naar Putin ook flesse
Lambrouscovijnen hebben gestuurd enzovoorts
dat was, dan stond wel
de Italiaanse regering als
boondgenoot van het Westen, als
EU-stichtend lid, met de

broek op de knieën
ik kan me voorstellen dat
Berlusconi's vertrek zijn dood
nu, met Meloni op dat vlak
alle sinds opgelucht tot adem
halen, dat die stoorfactor
in zaken Ruslanke Ukraine er niet
meer is.
In de roek, dankjewel.
Graag gedaan.
Dit was vandaag de dagelijkse podcast
van de standaard, bedankt voor het luisteren
volg ons op Spotify, Apple podcast
of één der welk ander podcast platform
in onze gratis FDS podcast
kan je niet alleen ons werk beluisteren
maar ook de beste podcast tips
terugvinden. Alle credits
van de podcast die je net hoorde
vind je op standaard.be, het schijne streep podcast
reageren kan via podcast
adstandaard.be
tot ziens